

Баскетболните проби

Джаред знаеше, че Исус Христос е до него.

От Ноел Ламбърт Барус
(По истинска история)

Тази история се случила във Франция.

Джаред дриблираше с топката по игрището. Игралите тичаха около него, а обувките им скърцаха по пода.

„Поддай на мен!“ – извика Габриел.

Джаред подаде топката на Габриел и продължи да тича. След това, Габриел подаде топката обратно. Джаред я хвърли към коша.

ФИУУУ!

И отбеляза точка!

„Добра работа, Джаред – каза треньорът му след играта. – Знаеш ли, че пробите за местния отбор са след две седмици?“

Джаред се усмихна. Само няколко от играчите бяха поканени на проби в този отбор.

„Ще се проведат в неделя – каза треньорът. – Мислиш ли, че ще успееш?“

Вълнението на Джаред се изпари толкова бързо, колкото се появи.

„В неделя?“ – попита Джаред.

„Да. Проблем ли е?“

Джаред се замисли над това. Това бе шансът му да играе в един наистина добър отбор! Но неделите са времето, в което ходи на църква и се съсредоточава върху Спасителя.

„Неделите са специален ден за мен – каза Джаред. – Но ще говоря с родителите си за това.“

Същата вечер Джаред седна на леглото си, заедно с родителите си. Той подхвърляше баскетболната си топка във въздуха, докато мислеше. „Наистина искам да се пробвам в отбора – каза той на мама и татко. – Но не искам да го правя в неделя. Знаем, че Бог е по-важен от баскетбола.“

„Какво да направим, за да ти помогнем?“ – попита мама.

Джаред завъртя топката в ръцете си. „Може ли да се помолим заедно?“

Той остави топката настрана и коленичи с мама и татко. „Скъпи Небесни Отче – каза той, – наистина, *наистина* искам да се пробвам в този баскетболен отбор. Но пробите са в неделя! Знаем, че неделата е денят, който посвещавам на Теб. Какво да правя?“

След молитвата Джаред изпита утеха.

„Как се чувстваш?“ – попита мама.

„Няма да отида, ако пробите са в неделя – каза той. – Но чувствам, че всичко ще бъде наред.“

Два дни по-късно майката на Джаред получи имейл. В него пишеше, че пробите ще са в събота!

Джаред можеше да участва в тях и да освещава Господния ден! Той знаеше, че Небесният Отец е чул молитва му.

През следващите две седмици Джаред тренираше баскетбол колкото може повече. Когато настъпи големият ден, даде всичко от себе си. Бягаше бързо между разиграванията, вкара повечето от ударите си и подкрепяше съотборниците си.

„Следните играчи ще продължат в пробите за отбора – каза треньорът след първия кръг. – Моля, слушайте за името си“.

Сърцето на Джаред заби силно. Треньорът назова едно име. После още едно. И още едно. Джаред почувства, че надеждата му да бъде включен в отбора започва да избледнява.

Скоро треньорът приключи със списъка. Но не извика името на Джаред. Джаред не продължаваше към следващия кръг на пробите.

Седеше на пейката пред салона и се взираше в обувките си. Беше работил толкова усърдно. Но чувстваше, че целият му труд е бил напразен.

Когато мама дойде да го вземе, Джаред поклати глава. „Не успях да се класирам за отбора.“

Мама го прегърна силно. „Съжалявам, че не се получи така, както искахме“ – каза тя.

Джаред си пое дълбоко въздух. Тогава го споходи една успокояваща мисъл.

„Нещата няма да се получават винаги така, както ги искам – отвърна той. – Но Исус Христос знае точно как се чувствам. Той е до мен.“

Мама се усмихна. „Прав си! Той наистина знае как се чувстваш“.

Джаред също се усмихна. Все още бе тъжен, но се чувстваше по-добре, знаейки, че Спасителят разбира какво изпитва. Той знаеше, че Исус винаги ще го обича и подкрепя. ●

